HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

[1]והזה הטהור על הטמא [6]טהור מכלל שהוא טמא **[8]לימד על טבול יום שכשר בפרה** בעו מיניה מרב ששת ערל מהו במעשר כי היכי דיליף פסח ממעשר לענין אנינות [9]יליף נמי מעשר מפסח לענין ערלות או דלמא חמור מקל יליף קל מחמור לא יליף אמר להו תניתוה [10]ג[11]התרומה והבכורים חייבים עליהן מיתה וחומש ואסורין לזרים והן נכסי כהן ועולין באחד ומאה וטעונין רחיצת ידים והערב שמש הרי אלו בתרומה ובבכורים מה שאין כן במעשר ואם איתא ניתני ערל אסור בהן מה שאין כן במעשר [12]תנא ושייר ומאי שייר דהאי שייר שייר דקא תני סיפא [7]יש במעשר ובבכורים [5]מה שאין כן בתרומה [4]שהמעשר [3]והבכורים טעונין הבאת מקום [1]וטעונין וידוי [2]ז[13]ואסור לאונן ורבי שמעון מתיר [14]וחייבין בביעור ור"ש פוטר ואילו [15]אסור לבער מהן בטומאה ואוכלן

לימד לפסול דאי משום דמטמא קרייה רחמנא הא לא דמי הזאה לשאר עבודה שהרי הזר כשר בה וי"ל מדקפיד קרא אהנחה במקום טהור וא"ת והיכי ילפינן מהזאה להכשיר טבול יום בשאר עבודות דפרכינן מה להזאה שכן זר כשר בה וי"ל דאפ"ה כיון דעיקר טהרה בהזאה אתיא ואכשר בה רחמנא טבול יום כל שכן בשאר עבודות וא"ת ואימא לרבות מחוסר כפורים שהעריב שמשו דלא מחסר אלא כפרה לחודה אבל טבול יום לא ואמר ר"י דמוקמא קרא בטומאה דכתיבא בהאי פרשה כגון טומאת מת דלא שייך כפרה והכי אמרינן בזבחים בפ"ב (דף י: וש"ס) דמאן דמכשיר מחוסר כפרה קסבר טומאה דכל התורה כולה דבכל טבול יום מכשיר אפילו הוא מחוסר כפרה ומאן דפסל קסבר טומאה דאותה פרשה היינו טבול יום דמת [6][דלא בעי כפרה] אבל דזב ומצורע ויולדת אפי' העריב שמשו לא: **קל מחמור לא יליף.** וא"ת מאי מיבעיא [6] ליה פשיטא דהיכי נילף קל מחמור וי"ל דמספקא להו הא דיליף פסח ממעשר אי בג"ש דממנו יליף ילפינן נמי מעשר מפסח אע"ג דהוי קל מחמור או בק"ו יליף ולא בג"ש א) ל"נ מספקא ליה אי ג"ש מופנה או אינו מופנה: **ואסורים לזרים.** וא"ת כיון דתנא דחייבין חומש אמאי איצטריך מה למתני ואסורים לזרים ואין לומר משום דבעי למתני משא"כ במעשר דשרי לזרים דהא במסכת חלה (פ"א מ"ט) קתני [7] (התרומה והבכורים) חייבין עליהן מיתה וחומש ואסור לזרים אע"ג דלא מסיים התם משא"כ במעשר ותירץ בערוך ערך טען דאסור לזרים איצטריך לאתי שיעור דאסור למאן דאמר מדרבנן ולמ"ד מדאורייתא ב) עוד פי' לשון אחר ואסור לזרים אפי' ע"י פדיון ואין נראה פירוש זה דאין להם פדיון אמרינן לקמן דשייר: **נכסי** כהן. בפרק הזרוע והלחייים (חולין קלא.) מפרש למה אמרו בכורים נכסי כהן ליקח בהן עבדים וקרקעות ובהמה טמאה משא"כ במעשר שני כדתנן במסכת מעשר שני (פ"א מ"ז) ומייתי לה בקידושין בפ"ב (דף טו.) אין לוקחין בהמה טמאה עבדים וקרקעות ממעות מעשר שני ולכאורה משמע דדוקא הני הוא דאסירי אבל ליקח מהן מלבושין שרי וכן תנן במסכת מעשר שני (פ"ה משנה יב) ומייתינן לקמן (דף עד.) לא נתתי ממנו למת ליקח לו ארון ותכריכין משמע הא לאי דומיא דמת נתתי דהיינו מלבושים דהכי דייק לקמן גבי סיכה וקשה דבירושלמי אמר בהדיא לא נתתי ממנו למת מה אלן קיימין אם להביא ארון ותכריכין דבר זה אסור לאי ולמת משמע דאסור לקנות מלבושים לאי ובכמה מקומות תנן במסכת מעשר שני (פ"א מ"ז) דאסור לעשות שום סחורה במעשר ולא ניתן אלא לאכילה ושתיה וסיכה ואר"י דמ"ל דהנהו משניות דאסרי אתו כר"מ דאמר (בקידושין דף נב:) ממון גבוה הוא והנך כר"י דשרי דאמר (שם) ממון הדיוט הוא והא דמשמע בפ"ב דקידושין (דף נד: וש"ס) דליכא אלא חד סתמא כרבי יהודה אע"ג דהתיא דשרי מלבושים אתיא כוותיה מ"מ יש יותר סתמות כר"מ עוד נראה לר"י דהמשניות אינן חולקין זו על זו ומן התורה לא אסירי אלא עבדים וקרקע ובהמה טמאה אבל מלבושים שרו ומדרבנן אסרו אפילו מלבושים והא דדרים בירושלמי לא נתתי למת [7][אי] ליקח לו ארון ותכריכין לאי נמי אסור אסמכתא בעלמא היא ואכילת בהמה דשריא במעשר שני בשעת דישה [8] למ"ד ממון הדיוט הוא נראה דבשלא בשעת דישה אסור מיהא מדרבנן ולמ"ד ממון גבוה נראה דאסור מן התורה להאכיל לבהמה: **מה שאין כן במעשר.** תימה כיון דלקמן (ע"ב) ילפינן בכורים ממעשר דאסורין לאונן מדאיתקוש למעשר שני נילף נמי מעשר מבכורים שיתחייב מיתה האוכלו בטומאת הגוף ולענין איסור זרות ניחא דבהדיא שריא רחמנא לזרים וי"ל דדרשינן ומתו בו כי יחללוהו (ויקרא כב) בו ולא במעשר כדדרשינן ביש מותרות (לקמן פו. וש"ס) בו ולא במעשר ראשון דאפילו לר"מ דאסר לזרים לא מחייב מיתה ודרשינן נמי בהנשרפין (סנהדרין פד. וש"ס) בו ולא במעילה והא דמעשר שני בטל ברוב היכא דאין לו מתירין ולא נילפינן מבכורים דעולים באחד ומאה משום דבכורים גופייהו בטלים ברוב מדאורייתא והא דדרשינן בספרי מאת מקדשו ממנו אסמכתא בעלמא היא כדאמר בהניזקין (גיטין דף נד: וש"ס) נפלו ונתפצעו והא הכא דמדאורייתא בטלי ברובא כו' אלמא עדלה וכללי הכרס בטלים ברוב מדאורייתא ועוד בשילהי פירקין (לקמן פב.) גבי שאני אומר חולין לתוך חולין נפלו דאלינן להקל כשרבו חולין על התרומה משמע דבטל ברוב מדאורייתא ומיהו קשה דילף בכורים ממעשר לענין דלא ליהוי נכסי כהן דהיינו לחומרא ולא מתרומה לקולא ואם מעשר גופיה הוי מדרבנן הא דאין לוקחין בהמה ועבדים וקרקעות הוה ניחא אבל אי אפשר לומר כן למאי דפרישית לעיל דמדרבנן אפי' כל מילי נמי אסור [9] (אבל לענין ערל כי קאמר תנא ושייר ק"ק אמאי לא יליף מעשר מבכורים ולמאי דפי' לעיל דאיכא למעוטי (ב) א"ש) וא"ת והיכי קתני לענין רחיצת ידים משא"כ במעשר והתניא בפ"ב דחולין (ד' לג:) כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים אסור בתרומה ומותר בחולין ובמעשר דברי ר"מ וחכמים אוסרים במעשר ואר"י דהתם לאכילה והכא לנגיעה וא"ת וליתני הלה דבכורים ותרומה פטור מן החלה ומעשר חייב וי"ל דהא תנן במסכת חלה (פ"א מ"ג) מעשר שני והקדש שנפדו חייבים בחלה נפדו אין לא נפדו לא:

טעונין הבאת מקום. אע"ג דתרומה נמי ילפא מבכורים כדמוכח בהעור והרוטב (חולין קכ:) שמא לענין שתהא טעונה הבאת מקום אין לגמוד [10]: **וטעונין** וידוי. אע"ג דדרשינן בפ' בתרא דמ"ש (מ"י) וגם נתתיו ללוי זו תרומה אר"י דלא היה מתודה על התרומה אלא אגב מעשר אבל אם אבד המעשר לא היה מתודה עליה בפני עצמה: **וחייבין בביעור.** פי' ריב"ן דביעור מעשר לאו כביעור בכורים דביעור מעשר בשנה ד' וביעור דבכורים לאחר החג כדאמר במכות (ד' יח: וש"ס) הפרים בכורים קודם החג ועבר עליהן החג ירקבו ואין נראה לר"י דאין זה ביעור ואתם טעמא דירקבו לפי שנראו לקרייאה ונדחו וביעור דבכורים הוי כשל מעשר דכי נתנן לכהן קודם החג או הפרישן לאחר החג יכול לשומרן עד שנה ד' וא"ת תרומה נמי טעונה ביעור כדתנן במסכת מעשר שני (פ"ה משנה ו) כילד היה הביעור תרומה ותרומת מעשר לבעליו וי"ל דתרומה א"ל ליה רק ליתנה לכהן והכהן יכול לשומרה כל זמן שירצה אבל מעשר שני ובכורים צריך לבערם מן העולם בכל מקום שהן וי"ש דפטר בבכורים היינו שאין הכהן צריך לבערם אבל ישראל צריך ליתנם לכהן כתרומה והכי תנן בפרק בתרא דמעשר שני עי"ט של שנה רביעית ושל שביעית היה הביעור כילד היה ביעור נותן תרומה ותרומת מעשר לבעליו ומעשר ראשון לבעליו אבל מעשר שני ובכורים מתבערים בכל מקום שהן וי"ש אומר בכורים יתנן לכהן כתרומה: ואוכלן

ערל טבול יום שכשר בפרה. וא"ת מהיכא תיסק אדעתיה דמטמא לתרומה דאי ס"ד טהור ממש לישתוק קרא מיניה ואמאי ידענא דטמא אסור בפרה דהא מטמא קרייה רחמנא אלא מאי טהור טהור כל דהו ואשכחן טבול יום דמיקרי טהור דכתיב (ויקרא יד) ורחץ במים וטהר: **אנינות.** גבי מעשר כתיב ולא בפסח ומיניה ילפינן: **מיפה.** טמא האוכלה כדכתיב (שם כב) ומתו בו כי יחללוהו ובכורים כתרומה דאמר מר (מכות יח.) ותרומת ידך [1] אלו הבכורים: **וחומש.** זר האוכלן בשוגג אבל במעשר שני לא דהא זרים אכלי ליה ואין חומש אלא בפודה את מעשרו: **והן (הן) נכסי כהן.** לקדש בהן את האשה וליקח בהן עבדים וקרקעות ובהמה טמאה אבל מעשר לא ניתן אלא לאכילה ושתיה וסיכה ואין אשה מתקדשת בו וסתם משנה ר"מ דאמר (ב"ק דף סט:) מעשר ממון גבוה הוא ואע"ג דקולא הוא לגבי תרומה ובכורים אפ"ה חשיב ליה והכי נמי אמרינן בג"מ ס' הזהב (דף נג.) דקולא הוא: **נאחד ומאה.** אבל מעשר בטל ברוב ולא בעי אחד ומאה: **וטעונין רחיצת ידים.** אפילו הן פירות דסתם ידיים שניות הן מדרבנן ופוסלות את התרומה אבל מעשר וחולין קי"ל (חולין דף קו.) הנוטל ידיו לפירות ס"ז מנסי הרוח: **והערב שמש.** כדילפינן בהאי פירקא (לקמן עד:) טבול יום מותר במעשר ואסור בתרומה: **ואם איתא.** דקל מחמור לא יליף ומותר ערל במעשר: **הכאה מקום.** אבל תרומה נאכלת בגבולין: **וטעונין וידוי.** בערתי הקדש מן הבית (דברים כו) הנה הבאתי את הקדש [שם] בבכורים: **ואסורין לזרים.** בכורים: **ור"ש מתיר.** בכורים לאונן. ולקמן [2] מפרש טעמייהו: **וחייבין בביעור.** בכורים ומעשר שני בשנה השלישית שאם שהה מעשרותיו שנה ראשונה ושניה מוליכן בשלישית לירושלים ומתודה בערתי הקדש מן הבית וכו' ואם לא הוליכן מתבערין בכל מקום שהן: **ור"ש פוטר.** בבכורים: **ואילו אסור לבער מהן בטומאה.** לת"ק דמקיש בכורים למעשר לכל מילי ה"ל למיתני ואסור להדליק מהן אם נטמאו דאין טומאתן מתירתן להבערה ולא אמרי' אע"ג דלא ניתן מעשר אלא לאכילה ושתיה וסיכה כדכתיב (שם יד) ואכלת הני מילי טהור אבל היכא דנטמא דלא חזי לאכילה ידליק בו ולא אסור לבער בטומאה כדכתיב (שם כו) ולא בערתי ממנו בטומא: משא"כ בתרומה דטומאתה מתירתה בהבערה כדיליף לקמן בשמעתין [ע"ב]: ואוכלן

לא נתתי ממנו למת מה אלן קיימין אם להביא ארון ותכריכין דבר זה אסור לאי ולמת משמע דאסור לקנות מלבושים לאי ובכמה מקומות תנן במסכת מעשר שני (פ"א מ"ז) דאסור לעשות שום סחורה במעשר ולא ניתן אלא לאכילה ושתיה וסיכה ואר"י דמ"ל דהנהו משניות דאסרי אתו כר"מ דאמר (בקידושין דף נב:) ממון גבוה הוא והנך כר"י דשרי דאמר (שם) ממון הדיוט הוא והא דמשמע בפ"ב דקידושין (דף נד: וש"ס) דליכא אלא חד סתמא כרבי יהודה אע"ג דהתיא דשרי מלבושים אתיא כוותיה מ"מ יש יותר סתמות כר"מ עוד נראה לר"י דהמשניות אינן חולקין זו על זו ומן התורה לא אסירי אלא עבדים וקרקע ובהמה טמאה אבל מלבושים שרו ומדרבנן אסרו אפילו מלבושים והא דדרים בירושלמי לא נתתי למת [7][אי] ליקח לו ארון ותכריכין לאי נמי אסור אסמכתא בעלמא היא ואכילת בהמה דשריא במעשר שני בשעת דישה [8] למ"ד ממון הדיוט הוא נראה דבשלא בשעת דישה אסור מיהא מדרבנן ולמ"ד ממון גבוה נראה דאסור מן התורה להאכיל לבהמה: **מה שאין כן במעשר.** תימה כיון דלקמן (ע"ב) ילפינן בכורים ממעשר דאסורין לאונן מדאיתקוש למעשר שני נילף נמי מעשר מבכורים שיתחייב מיתה האוכלו בטומאת הגוף ולענין איסור זרות ניחא דבהדיא שריא רחמנא לזרים וי"ל דדרשינן ומתו בו כי יחללוהו (ויקרא כב) בו ולא במעשר כדדרשינן ביש מותרות (לקמן פו. וש"ס) בו ולא במעשר ראשון דאפילו לר"מ דאסר לזרים לא מחייב מיתה ודרשינן נמי בהנשרפין (סנהדרין פד. וש"ס) בו ולא במעילה והא דמעשר שני בטל ברוב היכא דאין לו מתירין ולא נילפינן מבכורים דעולים באחד ומאה משום דבכורים גופייהו בטלים ברוב מדאורייתא והא דדרשינן בספרי מאת מקדשו ממנו אסמכתא בעלמא היא כדאמר בהניזקין (גיטין דף נד: וש"ס) נפלו ונתפצעו והא הכא דמדאורייתא בטלי ברובא כו' אלמא עדלה וכללי הכרס בטלים ברוב מדאורייתא ועוד בשילהי פירקין (לקמן פב.) גבי שאני אומר חולין לתוך חולין נפלו דאלינן להקל כשרבו חולין על התרומה משמע דבטל ברוב מדאורייתא ומיהו קשה דילף בכורים ממעשר לענין דלא ליהוי נכסי כהן דהיינו לחומרא ולא מתרומה לקולא ואם מעשר גופיה הוי מדרבנן הא דאין לוקחין בהמה ועבדים וקרקעות הוה ניחא אבל אי אפשר לומר כן למאי דפרישית לעיל דמדרבנן אפי' כל מילי נמי אסור [9] (אבל לענין ערל כי קאמר תנא ושייר ק"ק אמאי לא יליף מעשר מבכורים ולמאי דפי' לעיל דאיכא למעוטי (ב) א"ש) וא"ת והיכי קתני לענין רחיצת ידים משא"כ במעשר והתניא בפ"ב דחולין (ד' לג:) כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים אסור בתרומה ומותר בחולין ובמעשר דברי ר"מ וחכמים אוסרים במעשר ואר"י דהתם לאכילה והכא לנגיעה וא"ת וליתני הלה דבכורים ותרומה פטור מן החלה ומעשר חייב וי"ל דהא תנן במסכת חלה (פ"א מ"ג) מעשר שני והקדש שנפדו חייבים בחלה נפדו אין לא נפדו לא:

טעונין הבאת מקום. אע"ג דתרומה נמי ילפא מבכורים כדמוכח בהעור והרוטב (חולין קכ:) שמא לענין שתהא טעונה הבאת מקום אין לגמוד [10]: **וטעונין** וידוי. אע"ג דדרשינן בפ' בתרא דמ"ש (מ"י) וגם נתתיו ללוי זו תרומה אר"י דלא היה מתודה על התרומה אלא אגב מעשר אבל אם אבד המעשר לא היה מתודה עליה בפני עצמה: **וחייבין בביעור.** פי' ריב"ן דביעור מעשר לאו כביעור בכורים דביעור מעשר בשנה ד' וביעור דבכורים לאחר החג כדאמר במכות (ד' יח: וש"ס) הפרים בכורים קודם החג ועבר עליהן החג ירקבו ואין נראה לר"י דאין זה ביעור ואתם טעמא דירקבו לפי שנראו לקרייאה ונדחו וביעור דבכורים הוי כשל מעשר דכי נתנן לכהן קודם החג או הפרישן לאחר החג יכול לשומרן עד שנה ד' וא"ת תרומה נמי טעונה ביעור כדתנן במסכת מעשר שני (פ"ה משנה ו) כילד היה הביעור תרומה ותרומת מעשר לבעליו וי"ל דתרומה א"ל ליה רק ליתנה לכהן והכהן יכול לשומרה כל זמן שירצה אבל מעשר שני ובכורים צריך לבערם מן העולם בכל מקום שהן וי"ש דפטר בבכורים היינו שאין הכהן צריך לבערם אבל ישראל צריך ליתנם לכהן כתרומה והכי תנן בפרק בתרא דמעשר שני עי"ט של שנה רביעית ושל שביעית היה הביעור כילד היה ביעור נותן תרומה ותרומת מעשר לבעליו ומעשר ראשון לבעליו אבל מעשר שני ובכורים מתבערים בכל מקום שהן וי"ש אומר בכורים יתנן לכהן כתרומה: ואוכלן

מסורת הש"ס

1) יומא מג: זבחים יח:, 2) ב"מ נג: בכורים פ"ב מ"א תוספתא יח: [הלה פ"א מ"ט], 3) [סוכה נד. וש"נ], 4) בכורים פ"ב מ"ב, 5) [פסחים לו: וש"ס איתא ואסורין לאונן], 6) [דברים יג], 7) [ע"ב], 8) רש"ל, 9) [ר"ל הטלה והתרומה], 10) רש"ל, 11) [ב"מ נ.], 12) גליון, 13) [ועי' תוספות מנחות טו. ד"ה לחם],

תורה אור השלם

1. וְהִזָּה הַטָּהֹר עַל הַטָּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטָּאוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהֹר בָּעָרֶב: במדבר יט יט

גליון הש"ס

גמ' משא"כ בתרומה. עי' מנחות טו ע"א תד"ה לחם:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה קל וכו' מיבעיא להו פסימא: (ב) ד"ה מה וכו' למעוטי מבו ק"ש:

מוסף רש"י

הובא בעמוד קודם.

תוספות ישנים

בי היכי דיליף פסח ממעשר לענין אנינות. פירוש משום דילפינן ליה בק"ו ומה מעשר הקל אמרה תורה לא תאכלנו ממנו בטוי ממנו פסח תמוד לכ"ש. ותימה מה למעשר שכן עטון כסף לורה וי"ל דילפינן לה ממעשר מג"ש דממנו ממנו וא"ת ואלא קדשים מנא לן דאסירי לאונן וי"ל דילפינן מפסח מזמא תורת וא"ת הלא למד מלמד הוא דפסח ילפינן ממעשר וי"ל כיון דמלמד קמא ג) הוי חולין דמעשר לא הוי קדשים למדין וחוזרין ומלמדין: **א)** ולא נהירא לרשב"י דהא אין היה מסופק אם מקו"ו יליף הלא איכא פירכא כדפריש"ת מה למעשר שכן עטון כסף לורה אלא נראה דודאי ידע שפיר דילפינן פסח ממעשר לענין אנינות ממש אלא מוספקא ליה אם הג"ש מופנית מכל צד וילפינן אף קל מחמור או אינה מופנית רק גבי מעשר. אלא אפרש לקמן בע"ש דפירכא דטעון כסף לורה לא מהניא מידי דלא לגבי אכילת חון לחומה אבל לגבי טומאה וחנינות לא שייכא מידי: **ב)** **ואף** כמ"ד דאתי שיעור אסור מן התורה וא"כ אין חידוש לומר הכא דאסור בחלי שיעור דאפילו אתר איסורים שבתורה נמי. וי"ל דאיצטריך דקד"ל דהכא בתרומה כיון שאין זה איסור הבאה בכל דהא שרי לכהנים ס"ד דלא מתסר לזרים חלי שיעור ומ"ד חלי שיעור דרבנן ס"ד דהכא לא גזרו משום דאינו שוה בכל (וי"מ) ומיתין עליה מיתה לא מייבי בזר אלא בכהן האוכלה (בטומאה): **ונבסי** כהן פ"ש לקדש האשה משא"כ במעשר דממון גבוה לר' מאיר ואע"ג דהאי חומרא דמעשר הוא מ"מ תנא את אחר [טוהג]

עין משפט נר מצוה

לד א מיי' פ"א מהלכות פרה אדומה הל' יג:
לה ב מיי' פ"ג מהלכות מעשר שני הלכה ד
סמג לאוין רסב רסג:
לו ג מיי' פ"ג מהלכות בכורים הלכה ה ופ"ד הלכה יד:
לז ד מיי' פ"ב מהלכות מעשר שני הלכה ג:
לח ה מיי' פ"ב מהל' בכורים הלכה ג ופ"ג הלכה ה:
לט ו מיי' פי"א מהלכות מעשר שני הלכה ג ופ"ג מהלכות בכורים הלכה י:
מ ז מיי' פ"ג מהלכות מעשר שני הלכה ה ופ"ג מהלכות בכורים הלכה ה:
מא ח מיי' פי"א מהלכות מעשר שני הלכה ח:
מב ט מיי' פ"ג מהלכות מעשר שני הלכה ב:

תוספות ישנים (המשך)

בתרומה ובכורים דלא הוי במעשר ותימה דבפרק האיש מקדש (קדושין נב:) דמיק לגאמוקי סתם משנה דסבור דמעשר שני ממון גבוה הוא ואמאי לא פשיט מהך מתני' וכ"ל והן נכסי כהן ליקח בהן בהמה טמאה עבדים וקרקעות משא"כ במעשר דלא ניתן רק לאכילה ושתיה וסיכה ותימה דהא אמרינן לקמן לא נתתי ממנו למת ליקח לו ארון ותכריכים הא לאי דומיא דמת כגון אלון ומנכשים שרי וי"ל דמ"מ ליקח בהמה טמאה עבדים וקרקעות אסור. ולרש"י נראה דלא קאה מידי דהתם בטמא אייני וקאי אלא בערתי ממנו בטמא וכ"ל ולא נתתי ממנו כשהיה טמא למת וכן פ"ה לקמן ג) דמעשר דטהור ודאי דחזי לאכילה לא שרי רק לאכילה ושתיה וסיכה: ועולין באחד ומאה. אשם נפלו תרומה ובכורים בפ' נפלו תרומה ובכורים ופסח ומאה בטלי משא"כ במעשר דמדאורייתא חד בתרי בטיל והא עולין אינו ר"ל שתבטל הסאה של תרומה שנאכלה דודאי היא גריכה להיות כדמפרש בבכורות (כב:) מפני גזל הבעל ובאן לא שייך להאריך מזה: ושעונין רחיצת ידים דידים שניות פוסלות את התרומה משא"כ במעשר דכל הטעון ביאת מים מדברי ס"ז מנסי הרוח וא"ת והא אמרינן (פרה פ"א מ"ה) כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים אסור בתרומה ומותר בחולין ובמעשר ורבי מאיר אומר אף במעשר וי"ל דהא דקאמר ר"מ אף במעשר היינו דוקא בחלילה מעשר אבל הכא בנגיעה אינן דידים שניות פוסלות תרומה במגע אבל לא מעשר: ושעונים וידוי משא"כ בתרומה דאינו מייב בוידוי ובאי דקאמר דתרומה אינה טעונה וידוי היינו דוקא באפי נפשה אבל עם מעשר אגב גרדא טעונה וידוי כדאמרי' (מע"ש פ"ה מ"י) וגם נתתיו ללוי לרבות את התרומה גדולה ותרומת מעשר א"ל ר"ל טעונים וידוי שוידוי מעכב במעשר ובכורים ואינו מעכב בתרומה דהכי משמע במסקנת בכורים (ירושלמי דבכורים פ"ב ה"ב):

ז) עי' מזבחים (דף כ') דלמ"ד דבתר למד מחולין ס"ל בחמת דדבר הלמד בגז"ש מחבר ומלמד בהיקש אפילו בקדשים וא"כ לד"ה ניחא ודו"ק: ב) נראה דל"ל אבל מעשר שני טהור דחזי לאכילה ודודאי לא שרי וכו'.